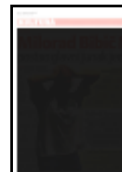

Evidencijski broj / Article ID: 13223852
Vrsta novine / Frequency: Dnevna
Zemlja porijekla / Country of origin: Hrvatska
Rubrika / Section: Naslovnica

UTORKAŠI KNJIGOM
ODALI POČAST PRIJATELJU

Mosor
je glavni
junak **STR. 36**

NAŠ MOSOR DONOSIMO ODLOMKE IZ KNJIGE KOJU SU NAPISALI PRIJATELJI NAŠEG PRERANO PREMINULOG KOLEGE

Milorad Bibić IV

postao glavni junak jedne knjige

Iako se, kako svjedoči Ivica Ivanišević, grohotom smijao kada bi ga nazvali piscem, dočekao je da sam postane glavni junak jedne knjige.

Najžalost, posthumno. "Utorkaši i prijateji" posvetili su mu knjigu "Naš Mosor", objavljenu u suizdavaštvu Slobodne Dalmacije i Sa(n)jam knjige u Istri

PRIREADIO SINIŠA KEKEZ

Naš prerano preminuli kolega Milorad Bibić Mosor (Split, 25. srpnja 1952. - Zagreb, 17. veljače 2012.) nije bio samo ljubimac velikoga dijela rraše redakcije, sugrađana i čitatelja "Slobodne Dalmacije", nego i mnogo šire, i izvan granica Hrvatske. Jedna od postaja njegove neupitne popularnosti bila je i Pula, u kojoj je godinama nastupao kao "visoki centar utorkaške momčadi" predstavljajući na Sajmu knjiga naslove Naši preci, Naša spiza, Naši sprovodi i Naša putovanja.

Iako se - kako svjedoči Ivica Ivanišević - Mosor uvijek čudio i grohotom smijao kada bi ga nazvali piscem, dočekao je da sam postane glavni junak jedne knjige. Najžalost, kako to tek često biva, tek posthumno. Njegovi "Utorkaši i prijateji" posvetili su mu knjigu "Naš Mosor", objavljenu u suizdavaštvu Slobodne Dalmacije i Sa(n)jam knjige u Istri.

U njemu su tekstove o Miloradu Bibiću Mosoru napisali Renato Baretić, Dražen Čulić, Alem Čurin, Boris Dežulović, Zlatko Gall, Ivica Ivanišević, Miljenko Jergović, Jurica Pavičić, Živko Skračić, Ante Tomić, Magdalena Vodopija i Goran Zlojić Zloja.

A knjigu s fotografijama Croptix i arhive Slobodne Dalmacije priredili, uredili i oblikovali su Ana Bogišić, Mauricio Ferlin, Ivica Ivanišević, Miljenko Jergović i Magdalena Vodopija. Ovdje donosimo kratke odlomke tekstova nekih autora. Cijela knjiga bit će predstavljena na Sajmu knjiga u Puli koji počinje 30. studenoga.

Ivica Ivanišević: 'Pogledaj antenu! Grazie, preferisco di no!'

•• "Pisca? Kada su ga prvi put tako oslovili na nekoj literarnoj soareji, grohotom se smijao brat-bratu desetak minuta. I svakom sljedećom prigodom nije mogao suspregnuti poriv da se ne iskida od smijeha kada o njemu govore kao da je, božemiprosti, Ante Tomić. Najviše se smijao u Puli, u koju smo godinama zajedno odlazili na Sa(n)jam knjige, diveći se usput telekomunikacijskoj opremi, koja je njega kao, građanskim zanimanjem, inženjera jake struje, magnetski privlačila. Gorski kotar, rano poslijepodne, prastari fiat šiba autocestom, u ruzinavoj talijanskoj škatuli nas dvojica. "Pogledaj antenu", iznebuha će Mosor, upirući prstom u neku točku u daljini. Spuštam glavu i zakrećem vrat ne bih li pogledom obuhvatio prizor koji se tako silno dojmio moga prijatelja. "Koju antenu?", pitam, jer pri brzini od 140 kilometara na sat beznažno slabo ciljам preporučene mete. "Poliži mi s kurca pjenu!", sustiže me dosjetka odgojno zapuštena dječaka s teškim poremećajem hipofize, koja ga je potom cijeli mjesec nasmijavala. Godinu i pol kasnije govorio sam mu na sprovodu i do zadnje se rečenice nadao kako se radi samo o još jednoj Mosorovoj spački, da će iz kapsila zagrmjeti ono poznato: "Pogledaj antenu!"

Boris Dežulović: 'Šaka suza, vrića smija'

•• "Događale su se, rekoh, s Mosorom takve stvari i dok je bio živ, ali otkad ga nema, ništa drugo i ne radi nego zaječava. Čujem, recimo, od Kože novi dobar vic, ili mi padne na pamet kakva budalaština - a nama kad su padale budalaštine na um, pitajte Tomića, uvijek su se najprije javljale Mosoru - i odmah se uhvatim za mobitel, potražim njegov broj u memoriji, pa zovem. A on poklopi usta dlanom i namjesti falset, pa se javi ženskim glasom: "Pretplatnik je trenutno nedostupan, molimo nazovite kasnije." Najnovija mu je, recimo, "birani broj se više ne koristi". Sto puta da ga nazoveš, uvijek isto. Nikad mu ne dopizdi.

Dobro, ne kažem, bude tako da ti umre netko osobito blizak i drag, pa baš odbiješ prihvatiti da ga više nema. Mjesecima, čak i godinama kasnije, pričam s njim sam sa sobom. Pričinja ti se na ulici, vidiš ga onako velikog u dućanu, ili na televiziji, u meksičkoj seriji, na vjenčanju ljubavnice očuha polusestrina trećeg muža, nije to posve nepoznata stvar. Ali da netko sam tako teško prihvatim da ga više nema, pa da još mjesecima, čak i godinama kasnije živ zaječava ljude, nije mnogo puta zabilježeno. A Mosor svoju smrt od početka nije prihvatio. Sveti ga Petar, na primjer, gore čeka od veljače. Nervozno gleda na sat i pita se da mu se nije što dogodilo. Mosor ga za to vrijeme svako malo nazove na telefon, poklopi usta lijevom dlanom, pa namjesti fini, gospodski glas. "Ovdje doktor Ostojić, ministar zdravstva Republike Hrvatske."

Ante Tomić: 'Sijao je užas oko sebe'

•• "Mosor je došao u Hvaranina negdje oko osam i petnaest, smijući se kao lud na brašno dok je nekome telefonirao: "Evo", rekao je trenutak prije nego će mi dodati mobitel, "evo, ha ha ha, dat ću ti njega pa neka ti on sve, ha ha ha, objasni." "Ko je to?" upitao sam tiho, uzimajući aparat, ali Mosor samo uvukao glavu u ramena i zadovoljno se nakesio. Nije mi, pravo za reći, ni morao ništa govoriti, glas s druge strane veze momentalno sam prepoznao. "Kakav to film prikazujete i zašto toga nema u mojim novinama?" upitao je bez uvoda glavni urednik novina u kojima sam zaposlen. "Pa, gledaj, Tomo, to je naša privatna projekcija jednog filma koji još nije..." "Nemoj me jebat!" prekinuo me je on ljutito. "Ako je takva nekakva stvar

A KOJA ĆE BITI PREDSTAVLJENA U PULI

Mosor e knjige

Zlatko Gall: 'Akustična trauma'

•• "S Đoletom su stvari stajale drugačije. Mosor je rado onim svojim moćnim glasom udarnika na amfetaminima i punim plućima pjevao "imo sam strašnog petlaaaaa bio je pravi ludak, koju taj koku ključne ko da je tres'o budaaaaak...", no čak i kad se od uha do uha smijao na Đoletove "šeretske" tekstove, šale i pošalice, mnogo više mu je značilo ono što je Balašević od devedesetih naovamo predstavljao negoli glazba sama. S Đoletom je, naime, dijelio romantičnu i nostalgичnu sliku o "boljoj prošlosti". Ipak, kad je nakon silnih najava Đole konačno stigao u Split i, baš k'o od šale, rasprodao veliku sportsku dvoranu na Gripana, Mosora na koncertu nije bilo. Šetao je – kao što je to običavao i za prijelomnih utakmica RNK "Splita" – nervozno Turskom kulom, zacijelo plašeći već samom pojavom pokoji ljubavni par koji se tamo zaklonio u "škuricu", i nervozno čekao da koncert završi. Bojao se, naime, incidenta, uvredljivih povika, provokacija ili još nečeg gorega... Ne zbog sebe već zbog Đoleta."

Jurica Pavičić: 'Hasta la Victoria, družē'

•• "Mosor je – ukratko – bio "lijev" zato što je odlučio kako će nastaviti pamtiti. Odlučio je to upravo u doba kad su cijela jedna kultura, regija i grad čvrsto odlučili da će zaboravljati, da će se pretvarati kako svega toga nije nikad bilo, i kad je Split čvrsto odlučio da će papagajski ponavljati tuđu, revizionističku priču, priču u kojoj za njega samog, za splitske djedove i babe nije bilo mjesta, ili je to mjesto bilo ono Juda, zlopogleđa i negativaca. Mosor je odlučio ne zaniijekati svoju djedovinu kao Petar Isusa. Je li to ljevičarstvo, je li revolucionarnost? Ili je to nešto drugo – naprosto dobar kućni odgoj? Ljudska, principijelna solidnost? Dakle – ono čega je u ovim poganim vremenima kroz koja prolazimo bilo najmanje.. I tako sada, u času kad Mosora više nema, stojimo nad razvalinama jednog upropaštenog grada, jedne osramoćene regije, jednog zavičaja kojem obraz bridi od stida. Stojimo sve osamljeniji usred kulture koja je prezrela sve svoje, koja je zaniijekala svoju baštinu, svoj grb, ime, odoru, svoj najveći rat i svoju najveću historijsku gestu. Stojimo na tom zgarištu na kojem je Mosor bio jedna od posljednjih ustanova čestitosti, relikata druge, valjanije kulture koju nismo nastavili."

negdje u javnom prostoru, to je stvar za novine. I trebao si o tome ranije obavijestiti, a ne da ja sad zovem novinara i fotoreportera." "Gle, stvarno, nemoj, to je...", zamucao sam u neprilici, no uzalud. Glavni urednik je već prekinuo. Zatečeno sam pogledao mobitel, a zatim se okrenuo put Mosora. On se kikotao tako neobuzdano da su mu gotovo šmrklje krenule."